

Μερικά λουλούδια μαραμμένα που τούπεσαν, μούπαν ύστερα πώς έκλαιε γιατί αγαπούσε. «Ω, αν η αγάπη εκεί στα μέρη Σας σας κάνει τόσο να πονείτε, τί θα υποφέρετε για ό,τι δεν είναι γλυκό σαν κι' αυτή!

«Γι' αυτό θα σε παρακαλούσα να μη με πιάς στές πολιτείες. Είμαι ευτυχισμένη εδώ και χαρούμενη. Τό ξέρω πώς μ' αγαπάς — ξέρω πώς θέλεις να με θαυμάσουνε αυτοί που δέ με γνωρίζουνε, και να με ζηλέψουνε τ' άλλα λουλούδια που έχεις.

«Μά ξέρω ακόμη πώς στον κόσμο σας βρίσκεται άλλη μια μεγάλη αρρώστεια — ο Κόρος. Αυτή σας κάνει να βαριέσαστε, ότι αγαπήσατε κι' έποθήσατε με την ψυχή Σας. — Προχθές π' ανέβηκες πάλι εδώ πάνω, με το νέο που σε συντροφεύει πάντα — Σας άκουσα να λέτε αυτά τ' λόγια — ή φωνή Σας ήτανε λυπημένη — κι' έφαινόσαστε πολύ δυστυχείς!

«Έ λοιπόν είσαι βέβαιη πώς κι' εσύ μια μέρα δέ θα με βαρεθείς; Είσαι βέβαιη πώς δέ θα με βγάλεις από τη γλάστρα μου έπειτα από λίγο για να φυτέψεις κάποια καινούργια αγάπη;

«Γι' αυτό άφησέ με εδώ που γεννήθηκα, κι' έρχου κάθε χρόνο να με βλέπεις — έτσι θα μ' αγαπάς αιώνια — κι' αιώνια το μωβ λουλουδάκι μου με τ' αχνουδιτ' φύλλα θ'άναι για σένα πειό έμορφο — από τ'α πειό σπάνια και ακριβά λουλούδια — και θ'άσαι ευτυχισμένη έτσι. Γιατί κι' έχτεις το βράδυ στο ήλιόγεμα διαβήκανε από δώ δυο νέοι — περπατούσανε σιγά - σιγά και μιλούσανε για την αγάπη τους. — Φαίνεται πώς ο νέος έρχότανε από μακρυνό ταξίδι, γιατί ή κοπέλλα τούλεγε δειλά - δειλά — «Φοβήθηκα πώς μ' είχες ξεχάσει εκεί πέρα στην άγκαλιά καμμι'ας άλλης» — Έσκυψε τότε εκείνος και φιλώντας τ'α μαλλιά της, είπε αυτά τ' λόγια: «Είσαι συ ή κρυφή αγάπη μου, σε σένα έρχομαι όταν θέλω να φύγω από τη χυδαία πάλη της ζωής — και τ'α έμορφα όνειράτα του νου μου εσύ τ'α πλέκεις.

«Και σου λέω: «Γιατί ν'α μην γίνω κι' εγώ ή μικρούλα κυκλαμιά ή κρυφή αγάπη Σου; Θα δείς με πόση χαρά θα περιμένης τ'α πρωτοβρόχια, και με πόση λαχτάρα θ' ανεβαίνης εδώ άπάνω για να με δείς.

«Άφου στον κόσμο Σας είναι τόσα βάσανα, εκείνος που μακριά άπ' αυτόν έχει κάποια μυστική γωνίτσα να καταφεύγει, θ'άναι πολύ ευτυχισμένος».

Συλλογισμένη συμμαζεύα το χώμα που'χα σκορπίσει γύρω της — έθαψα δίπλα της εκεί το φύλλο που θέλα έκοψα και πήρα το δρόμο του

χωριού. Το μαύρο σύννεφο όλοένα μεγάλωνε, μεγάλωνε, και τώρα χονδρές σταγόνες βροχής και μακρινές βροντές προήγγελλαν την καταιγίδα.

Στη φύσι και στην ψυχή μου έπλανάτο ένα μεγάλο Πένθος.

LEALO DE CASTRO

Λ Λ Λ * * *

ΦΩΝΗ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΔΑΛΟ

... ΛΑ' έρωτώ το άπέ-
ραντον κυανούν που
προσπίπτει στα μά-
τια του σώματος και
το όποιον καλούμεν
Ουρανόν, ενώ δέν ξέ-
ρομεν τί είναι: «Τί

ν'άναι ή τύχη μου;» Κ' έρωτώ το άτέλειωτο Μυστήριο που προσπίπτει στα μάτια της ψυχής και το όποιον καλούμεν Θεόν ενώ δέν ξέρομεν αν είναι: Τί ν'άναι ή τύχη μου; Και ή άπέραντη έκτασι του Ουρανού ξανοίγεται σε διάπλατο, παιγνιδιάρικο και άφρόντιστο γέλοιο γεμάτο έιρωνεία και με το γέλοιο Του μ' άπαντ'α: Δέν ξέρω. Δέν είμαι εγώ που μπορώ να στο πώ». Και το άτέλειωτο Μυστήριο σκεπασμένον με τ'α νύφη της σκέψεως σιαάζεται πειό πολύ στην έρώτησι και ματιά ρίχνει γύρω γεμάτη συμπάθεια και μυστήριο και χαμόγελο ξανοίγει για μια στιγμή χείλη συνεφιασμένα και το χαμόγελο και ή ματιά Του μ' άπαντ'α: Δέν ξέρεις. Δέν είσαι εσύ που μπορώ να στο πώ..

Και άπορημένη ή ψυχή μου πάντα ρωτ'α και άπορημένο το Πνεύμα μου ζητ'α να μάθη. Και πειό θαμπερό, πειό έκτυφλωτικό και άφροντιστο γίνεται το Κυανούν... Και πειό βαθύ, πειό σκοτεινό και άδιάγνωστο φαίνεται το Μυστήριο... Ένώ στην έκτασι παντού άρμονικός μυστηριώδης ψίθυρος, σαν άπήχησις τόνου, που δέν έχει αρχή, που δέν έχει τέλος κυματίζει στον άέρα και επαναλαμβάνεται σαν ήχώ... Και ή Ψυχή πάντα νοσταλγεί, και το Πνεύμα πάντα ρωτ'α και ό Άνθρωπος πάντα ζητ'α... Δέν ξέρω. Δέν είμαι εγώ που μπορώ να στο πώ... Δέν ξέρεις. Δέν είσαι εσύ που μπορώ να στο πώ. Άκούει παντού σαν άπάντησι στην έρευνα, στην άπορία, στη νοσταλγίαν του...

ΥΪΧΗ

